

1

М'яч прокотився біля самісіньких воріт і вийшов за межі поля. Сухорлявий юнак, витираючи з обличчя піт, дрібним кроком побіг подавати кутовий. Польові гравці скупчилися у штрафному майданчику. Штовхаючись, вони намагалися зайняти якомога зручніше для себе місце. Сухорлявий, у футболці з написом «Ronaldo», прискіпливо встановлював м'яча на кутовій позначці. Він брав його в руки, розміщував на точці, знову брав у руки. М'яч, вочевидь, відмовлявся його слухати і ставав не так, як того хотів сухорлявий.

— Чого ти там застряв?

— Подавай вже! Возиться, як з дівкою.

— Розслабтеся. Він ще разів п'ять його переставить.

— Ну, якщо він зараз ще й не подасть нормально...

Маттеус, який проходив повз футбольного поля, не зміг розібрати, належать ці голоси своїм

чи не своїм для «Ronaldo» гравцям. Маттеус уповільнив ходу й зупинився. Зняв із плеча й поставив на землю сумку захисного кольору, розстібнув верхні гудзики сорочки — ранок був задушливий. Стояла друга половина серпня, але температура з кожним днем тільки набира-ла оберти. Сухорлявий таки встановив м'яч, розбігся і з силою вдарив. М'яч зрізався з його ноги. Невисокий захисник, що знаходився не-подалік від кутової позначки, легко відбив його на ще один кутовий.

— По-людськи подати можеш?

— Слухай, в тебе звідки ноги ростуть?

— А чого ви чекали? Він би ще довше на нього молився!

— Стуліть рота. Може, зараз подасть.

— Побачимо.

Ці вигуки лунали вже футболці з написом «Ronaldo» від своїх. Цього разу сухорлявий швиденько встановив м'яч, відійшов для розбігу і глибоко вдихнув, набираючи повітря. У штрафному майданчику гравці жвавіше запрацювали ліктями й корпусом, обираючи вигіднішу позицію.

— Давай же!

— Що ти там тягнеш?

— Зроби просто нормальну подачу!

У штрафному майданчику ставало гаряче. Сухорлявий нерішуче туди подивився. З виразу його очей Маттеус зрозумів, що хлопець не був впевнений, чи зробить зараз добру подачу, і це його гнітило. Маттеус махнув сухорлявому рукою.

— Іди до них. Я подам, — наблизившись, сказав він футболці з «Ronaldo», і показав у гу-щу гравців. — У вас же не турнірний матч?

Сухорлявий кілька секунд подумав і хутко побіг до своїх.

— Приймайте! — гукнув Маттеус у переповнений штрафний майданчик.

Він майже без розбігу приклався до м'яча й відправив його над головою невисокого захисника так, щоб той навіть у дуже високому стрибку не дістав його. Голкіпер вискочив назустріч подачі, але, побачивши, що йому не дотягтися, миттю повернувся на лінію воротарського майданчика. М'яч опускався так, що в чотирьох або п'ятьох гравців була можливість його розіграти, але вони заважали одне одному й акцентованого удару по воротах ні в кого не вийшло. Проте траекторія подачі викликала емоції.

— Оце нормально!

— Ще раз!

— А хто це такий?

— Слухай, тобі не все одно?

— Повтори!

— Ще раз так само!

— А він зможе?..

Тепер вже Маттеус узяв м'яч у руки, дбайливо встановив його і зробив розбіг метри на три. Гравці заштовхалися жвавіше. У гуці гравців чоловік виділив того, хто після першої подачі видався йому найспритнішим, і зробив навіс на нього. М'яч живописно злетів угору й опустився якраз у те місце, куди Маттеус поцілів. Найспритніший підстрибнув і сильно вдарив головою. Воротар у красивому сейві витягнув м'яч із верхнього правого кута.

— Оце подачка!..

- Дві подав — і дві нормальні!
- Де він такий взявся?..
- Вчись, «Роналду»!
- А ти, дядя, приходь до нас!
- Ми тут вранці збираємося...
- Покатаєш м'ячик з нами!
- А інколи ввечері катаємо... Приходь!

Маттеус відійшов від футбольного поля. Хвилини дві він ще чув голоси, гомін та вигуки, що доносилися звідти. Здається, що він, як повернувся зі Столичного Міста, ще жодного разу не торкався м'яча. А вже пройшло не менше трьох місяців. Маттеус перекинув на інше плече свою сумку й озирнувся на футбольне поле. Його погляд вихопив сухорлявого «Ronaldo», який вів боротьбу в центрі поля. Сухорлявого вдарили по ногах, він упав — це штрафний. «Ronaldo» не став його пробивати, а залишив цю можливість партнераві по команді й побіг уперед. Маттеус розумів, що про серйозну ігрову практику йому вже й думати було годі. А от підтримувати спортивну форму — це нікому ще не завадило, вирішив він для себе.

Маттеус потягнувся за айфоном. Увечері йому дзвонив Friend Женя. Тоді Маттеус не міг говорити, а пізніше не передзвонив — відклав дзвінок на ранок. Корпус «Space Gray», як рідний, ладно ліг у руку. Маттеус знайшов потрібний контакт і тільки-но збирався викликати його, як сенсорний екран спалахнув і цей самий номер висвітився сам — Friend Женя випередив-таки його. Що ж, на те він і Friend Женя.

— А я щойно збирався тобі дзвонити, Жека, — замість привітання сказав Маттеус. — Хотів сказати, що збираюсь заїхати до тебе. На чай-каву. Вчора нам не вдалося поговорити. Можу зараз на службу до тебе завітати. Або під вечір додому. Тим паче, що ми з тобою вже тиждень не бачилися. То що скажеш, Жека, ти як? Сьогодні не дуже зайнятий?

Friend Женя, вочевидь, вирішив почати з іншого.

— Маттеус, я от чому вчора тобі дзвонив. Олександра сказала, що наступного тижня відкривається колективна виставка наших художників. Це в «Аукціоні», в самому Центрі, ти знаєш де, біля Білого дому. Олександра вже бачила роботи, які на неї відібрані. Вона вважає, що виставка гарна, цікава. Буде що подивитися. Ми з Олександрою обов'язково підемо. Можемо піти разом, втрох. Що скажеш?

— Виставка, говориш? — незацікавлено промовив Маттеус. — Давай я подумаю трохи. Добре?

Friend Женя на це ніяк не відповів — він промовчав. Маттеус подумав, що це ще не все. Friend Женя продовжував мовчати. Мабуть, обмірковував, з чого почати. Нарешті він вимовив:

— Маттеус, я от що хотів ще зараз сказати... З самого ранку набираю Вадима. І щоразу немає зв'язку. Так і не додзвонився йому. Якщо можеш, заїдь до нього. Прямо зараз, не відкладаючи. Може, він відсипається після своїх вечірок. Може, занурився у свою роботу. Всяке може бути, — сказав Friend Женя.

Голос його лунав стурбовано. Маттеус почув у ньому навіть нотки стурбованості. Чоловік подумав, що Friend Женя даремно непокоїться.

— Ну, це не вперше. Ти ж знаєш Вадима, йому не кожного разу додзвонишся. Я б навіть здивувався, якби щоразу йому додзвонювався. Сам скоро об'явиться. Або проспиться і подзвонить, або додому заявиться і подзвонить. Ти ж знаєш це. От побачиш.

— Маттеус, з'їзди до нього. Зараз. Негайно. Я зранку разів п'ять вже його набирав — і нічого. Це мені не подобається.

— Пару тижнів тому в мене була така ж історія, Жека. Весь день я ніяк не міг йому додзвонитися. Набирав ледь не щогодини. А потім Вадим сам обізвався. Ти ж знаєш — ці творчі люди живуть за своїми законами.

Власні аргументи Маттеус виклав упевненим і розважливим тоном, але це не подіяло — Friend Женя стояв на своєму, у його голосі з'явилися благаючі нотки:

— Маттеус, якби я чув виклик, це одна справа. Але з самого ранку в мобільному я чую одне й те саме: «Абонент знаходиться поза зоною досяжності». Не подобається це мені. Ти розумієш? Ніяких гудків. Так, немовби зв'язок обірвався... Поїдь до нього додому. Не факт, що він може бути вдома. Але з'їздити треба. Щось неспокійно мені. І подзвони, коли будеш на місці, добре?

Коли Friend Женя починав м'яко, навіть лагідно наполягати на своєму, заперечувати йому не мало жодного сенсу — легше було з ним погодитися, Маттеус це добре знав.

— Гаразд, Жека. Як скажеш. Хоча я переконаний, що він знову загуляв. Ну є в нього така... Як би це делікатніше назвати... Така особливість. Нікуди від цього не дінешся. Чи що — це вперше? Скільки разів так вже було. Але все одно заїду, провідаю Вадима — якраз зараз на колесах. Може, роботи свої останні покаже. Отож, не переймайся. Принаймні поки ми поруч, нічого з ним не трапиться...

Маттеус залишив межі стадіона і попрямував до байка, що чекав на нього під тінистою кроною дерев. Після того, як у Столичному Місті злетіла на вітер його «Honda», він повернувся до рідного Міста і придбав собі один-в-один такий же байк, що був у нього до цього — того ж року збірки, такого ж кольору, з таким же незначним кілометражем пробігу. Тепер Маттеус знову сідав на свій стрімко-вольовий «Super Blackbird». Одягнувши шолом, він завів мотор та від душі натиснув на газ. Гаряче повітря рвалося Маттеусу в обличчя, обпікало скули, губи, ніс. Він іще додав газу, щоб повітряні потоки обпікали його ще відчутніше.

Район, де мешкав Вадим Позняк, був за межами Центру, але нічим йому не поступався. Менш ніж у десяти метрах від Вадимового будинку проходив Говардівський проспект, що наскрізь протинав Центр і в межах Грецької вулиці починав свій спуск до набережної, за якою плескалася глибочінь просторої ріки. У п'яти хвилини ходи від його будинку знаходився Залізничний вокзал, з якого було налагоджено зручне транспортне сполучення з будь-

яким районом Міста, не кажучи вже про Центр. До північної частини Міста, на окраїні якої жив Маттеус, від Залізничного вокзалу був перекинутий Старий міст, від якого було хвилин шість-сім до широкого Гранд-проспекту. Щоб не об'їжджати ледь не пів-Міста, Вадим, у якого не було власного транспорту, через міст добирався до Маттеуса пішки. Біля Залізничного вокзалу були розкидані невеличкі крамниці, що працювали з восьми-дев'ятої й до двадцять третьої години, або навіть цілодобово. Для Вадима, який любляв працювати або вранці, або вночі, й міг у будь-яку годину вибратися на повітря, прогулятися або підкупити собі продуктів, це було зручно. Поруч із будинком Вадима — по обидві сторони Говардівського проспекту — тіснилися кав'ярні й генделики, у яких він частенько засиджувався допізна із знайомими і випадковими стрічними. Звідти його, в більшості випадків непритомного, люди забирали до себе чи доставляли додому. Вадим любив повторювати, що з районом йому дуже пощастило, що він його не проміняє на інший за будь-які гроші. Friend Женя розповідав, що кілька разів чув від Вадима, що йому пропонували продати квартиру, причому називали дуже вигідну ціну, не меншу, ніж якби його квартира знаходилася у Центрі. Але Вадим про це й чути не хотів. «Не міняється і не продається», — передавав Friend Женя його слова. «Я працюю над картинами. Мені і тут добре», — говорив Вадим, категорично хитаючи головою.

Різко загальмувавши біля його будинку, Маттеус дістав «Space Gray» і набрав номер. «Абонент знаходиться поза зоною досяжності», — почув він. Почекавши пару хвилин, він зробив контрольний дзвінок. Глухо. Маттеус не вагаючи піднявся на п'ятий, останній поверх і ось вони, двері Вадимової квартири. Постукав. Так між ними було заведено: коли Маттеус приходив до нього, то тільки стукав. «Зачекай, зачекай!» — гучно говорив Вадим і невдовзі чулися його незграбні кроки. Зараз за дверима — тиша. Ані шерхоту, ані звуку.

Маттеус спустився двома поверхами нижче, де жила Ніна Віталіївна, хвороблива жінка років шістдесяти чотирьох. Вадим із нею приятелював — купував ліки та викликав лікаря, коли в неї ставалися загострення. Ніна Віталіївна не любила залишати квартиру. В неї були тонкі двері й гарна пам'ять — жінка на слух визначала, хто з мешканців піднімається сходами до себе, а хто спускається, і могла з подробицями навіть через тиждень-другий розповідати про це.

— Ви не знаєте, Вадим зараз може бути вдома, чи ні? — запитав він у Ніни Віталіївни.

Жінка замислилася. На її жовтавому обличчі різкіше окреслилися зморшки.

— Знаєте, я вже дні чотири не чула його кроків. Так-так. Пройшло рівно чотири дні, як я останній раз чула, як він проходив повз моєї квартири. Це було вранці, годині о восьмій. Спека ще не настала, але задуха вже відчувалася. Я ще подумала: знову вдень буде жарко. А задуху і спеку я дуже погано переносю.

— Як ви вважаєте, Вадим тоді, чотири дні тому, піднімався чи спускався? Може, він виходив з дому? Не пригадаєте?

Ніна Віталіївна замислилася знову. Сіточка зморшок на її обличчі стала густішою.

— Кроки Вадима були важкими. Навіть дуже важкими. Неначе через силу, неначе не хоче йти, а треба. Такі кроки в нього бували, коли він піднімався на підпитку. Я думаю, тоді вранці він йшов додому. Звуки були такі, неначе важко і вгору. Я ще тоді це про себе відзначила. Важко і вгору. А що — вдома його немає?

Ніна Віталіївна стурбовано подивилася на Маттеуса. Йому було нічого на це відповісти.

— А може, Вадим і спускався після того, як я його тоді чула. Може, я пропустила, як він після того виходив з дому. Це теж може бути. Коли мені буває погано, я лягаю і вже не прислухаюся, що там діється за дверима. Не до того мені буває. Може, і пропустила. Так-так. Може, таки вийшов з дому. Якби він був у себе, обов'язково за ці кілька днів зайшов би до мене, провідав. Коли він дома, то не сидить без діла, а малює свої картини. А в перервах між цим заходить до мене. Щоб дізнатися, як мої справи і купити, що мені треба. Якщо він вийшов, то, я думаю, він скоро з'явиться. Якщо не сьогодні, то завтра-післязавтра. Надовго Вадим не зникає, не той чоловік. Це я вже помітила.

Маттеус розумів, що саме Ніна Віталіївна хотіла сказати. Вадим був легкий на підйом і часто засиджувався за чаркою, переходячи з

одного генделика чи кафе до іншого місця, де знову наливали. Міри він не знав і полюбляв перебрати лишку, після чого не один день міг протусуватися в того, з ким випивав. Коли він повертався додому, відсипався і ставав до роботи — починав писати картини. Friend Женя якось розповів, як Вадим зізнавався йому, що після генделиків його задуми з'являються перед ним, як живі, а рука стає впевненішою. У такому стані картини він може писати за один сеанс, із першого разу.

Маттеус піднявся на п'ятій поверх. Постукав у двері, двічі натиснув кнопку дзвоника і довго, не відпускаючи, тримав. Іще раз постукав. Мертвотна тиша, звукова безвість, чекай-не чекай — нічого не дочекаєшся, тільки змарнуєш час. Він спустився перевірити, що з байком нічого не трапилося, і дістав «Space Gray».

— Ну, що там? — перше, що запитав Friend Женя.

— У Вадима тихо. Зовсім тихо, Жека. Там є жіночка, вона живе нижче і час від часу Вадим її відвідує.

— Знаю. Можеш не розповідати — він нагледає за нею. Що вона?

— Так от, Ніна Віталіївна бачила його, точніше, вона говорить, що вже чотири дні, як Вадим повинен бути вдома. Хоча вона говорить, що могла і не почути, як він вийшов з дому. Але у Вадима глухо, як в танку. І на зв'язок він не виходить.

Friend Женя хвилину поміркував.

— Маттеус, після нашої розмови я теж дзвонив йому разів кілька. У відповідь одне й те саме: «Абонент поза зоною досяжності».

— Не подобається це мені, Жека.

— Мені теж. Чекати будемо, чи?..

Маттеус трохи подумав.

— Ні, не будемо. Я сідаю на «Super Blackbird» та їду до поліції.

— Без мене? Куди? Я з тобою. Підтягнуся на той час, коли скажеш.

— Тільки не барись. Чим раніше звернемося, тим...

— Зрозумів, не продовжуй. Я швидко. Зараз я на службі, але все владнаю і буду там, де треба.

Через двадцять хвилин Маттеус уже чекав під великим «козирком», на торці якого синім по білому значилося «Поліція», викладене доволі габаритними літерами, а під цим скромніше, також синім, додавалося «Police». Міське відділення поліції видавалося високим, хоча таким насправді не було. Праворуч від входу була пара-трійка дерев, під якими стояло кілька групок людей у цивільному. З уривків фраз, які долітали до Маттеуса, він припустив, що серед них були й співробітники поліції, й відвідувачі, що прийшли сюди у своїх справах. Friend Женя приїхав хвилин за шість-сім після нього.

Вони обидва увійшли в середину. Праворуч за продовгуватим столом сидів молодик у формі, на обличчя — просто юнак, а прямо перед ними, метрах у трьох-чотирьох, за величезним вікном, по центру якого розміщувався

напис «Чергова частина», знаходилося двоє поліцейських. Перед вікном стояла черга — три жінки різного віку та немолодий чоловік. Коли черга дійшла до них двох, Маттеус сказав тому поліцейському, що знаходився ближче й першим приймав звернення:

— Ми не можемо зв'язатися з нашим другом.

— Я тут до чого? — флегматично зреагував поліцейський.

Він сидів так, що Маттеус не одразу роздивився його погони. На них значилися лички сержанта.

— Ми вдвох не можемо додзвонитися до нашого друга, — підключився Friend Женья. — Може, з ним щось сталося. Нам важливо це знати.

— Скільки другові років? — без будь-яких емоцій запитав другий поліцейський, що сидів збоку, розкинувшись на стільці. Майор.

— Він старший за нас. Йому за сорок, — відповів Friend Женья.

— І ви хочете, щоб у цьому віці чоловік через кожну годину дзвонив і розповідав вам, де він знаходиться? — скептично глянувши на них, запитав майор.

Стілець під ним рипнув.

— Та нічого з вашим другом не сталося. Загуляв чоловік — от що. Пішов у гості, випив зайвого і залишився там на кілька днів. Загуляв з коханкою, одружився десь на стороні, з ким не буває. Та хіба в чоловіка, якому за сорок, не може бути з десятків причин не виходити на зв'язок? Це ж саме той вік, щоб пожи-

ти нарешті по-людськи, — продовжив майор і смачно потягнувся на стільці.

— Додому до нього заходили? — таким же флегматичним тоном запитав сержант, вочевидь, перш за все для того, щоб не залишитися осторонь розмови.

— В тому-то й річ. Ніхто двері в нього не відкриває. Дзвонили, стукали — глухо. Нема його там. Ми самі сподівалися, що він вдома, — відповів Маттеус, намагаючись передати своїм виглядом, що ситуація серйозніша, аніж ці двоє поліцейських собі думають.

— А що дружина його каже? Не може бути, щоб вона була зовсім не в курсі, — поцікавився майор.

— Нічого не каже. І не скаже нічого — немає в нього дружини. І не було ніколи. Не по цій він частині, — пояснив Маттеус.

— Гм... І такі бувають? — неабияк здивувався майор і аж посунувся на стільці, яке рипнуло протяжніше. — Невже? Треба ж такому, а...

— З'явиться ваш друг, нікуди він не дінеться. Оклигає, до тями прийде, проспиться і сам подзвонить, — спокійнісінько сказав сержант, дивлячись на інших відвідувачів, що вже скупчилися за двома нав'язливими чоловіками.

— Якщо до завтра з вашим другом ви не зв'яжетеся або він не прийде додому, тоді приходьте. От тоді і розберемося. А поки не панікуйте, — поставив крапку в розмові майор.

Після прохолодного вестибюля Маттеус і Friend Женя опинилися в задушливому серпневому повітрі й підійшли до «Super Blackbird»,

який сильно нагрівся, хоча й стояв так, щоб на нього не потрапляли насичені сонячні промені. Обидва вони мали не дуже задоволений вигляд.

— Що будемо робити? — запитав Friend Женя.

— Що? Зробимо так. Ранку не чекатимемо. Попереду в нас цілий день. Якщо до вечора Вадим не об'явиться, приходимо в поліцію і не відстаємо від них, аж поки вони не займуться нашою справою, — прийняв рішення Маттеус.

Friend Женя на знак згоди хитнув головою.

— Маттеус, я ж говорив тобі про виставку, що відкривається в «Аукціоні»?

— Так, було діло...

Йому хотілося оминути цю тему і не торкатися більше, але Friend Женя робив вигляд, що не помічає цього.

— Олександра говорила, що кілька Вадимових робіт там теж виставляють. Вона хоче, щоб ти теж на ній побував. Передавала тобі запрошення. Безперечно, як вирішиш — так вирішиш. Я б на твоєму місці до Олександри прислухався.

Friend Женя вмовився на «Super Blackbird», міцно обхопив Маттеуса і вони швидко долетіли до місця, куди Friend Женя з'являвся «на службу». Звідти Маттеус неквапливо поїхав додому. День був задушливий. Дихати нема було чим. Повітря так нагрілося, що стало розпеченим і обпікало не тільки поверхню тіла, але й горло. Маттеус довго приймав холодний душ, їсти зовсім не хотілося. «Space Gray» знаходився поруч із ним, навіть у ванній. Час від часу Маттеус позирав на його німий сенсорний ек-

ран. Після сімнадцятої години він набрав Вадима. «Абонент знаходиться поза зоною...». Він одразу набрав ще один номер.

— Як на мене, більше чекати не варто, — рішуче вимовив Маттеус.

— Я теж так думаю, — погодився з ним Friend Женья.

— Через годину там же, перед поліцією, зможеш бути? Важко сказати, скільки це займе часу.

— Питаєш... Зможу, Маттеус. Тільки попереджу Олександрю, що вдома буду пізніше.

Коли Маттеус і Friend Женья увійшли до вестибюля міського відділення поліції, побачили, що за вікном «Чергової частини» знаходяться ті ж двоє, що й зранку. По обличчю майора й сержанта він зрозумів, що вони впізнали їх обох, але дивилися на них так, мовби не знали, з яким питанням Маттеус і Friend Женья прийшли.

— Ми розшукуємо нашого друга. З ним вже кілька днів немає зв'язку, — для порядку пояснив Маттеус. — Його мобільний не відповідає.

— Де він може бути? — як ні в чому не бувало запитав сержант.

— Якби ми знали, нас би тут не було, — сказав Friend Женья.

Його відповідь сподобалося майору. Він уважно подивився на них.

— Резонно. Коли його востаннє бачили? — діловито запитав майор.

— Чотири дні тому, — підрахував Маттеус.

— Хто його бачив?

— Віталіївна, Ніна Віталіївна. Вона живе двома поверхами нижче. Вона вже немолода, не дуже здорова. Наш друг допомагає їй, підтримує, як може.

— Хто в нього є з рідні? — продовжував розпитувати майор.

— Нікого. Матері він не знав, а батько помер, коли йому було вісім чи дев'ять років.

— Дружина, діти?..

— Ми ж сказали — в нього немає нікого. Зовсім нікого. Ні дружини, ні дітей, — втрутився в розмову Friend Женья.

— Так він сам живе? — уточнив сержант.

— Сам. В своїй квартирі. Це біля Залізничного вокзалу.

— А ключі від квартири у вас є? — запитав майор.

Маттеус і Кирило презирнулися. Їм жодного разу не прийшло в голову про всяк випадок мати ключі від Вадимової квартири.

— Так вашого друга точно немає вдома? — перепитав майор.

— Ми не знаємо цього. Ми тільки дуже хотіли б, щоб його там зараз не було, — зітхнув Маттеус.

— Що ви маєте на увазі? — запитав сержант.

— Те, що сказав, те і маю.

— Температури зараз спекотні, — задумливо пробубнів майор. — Якщо щось трапилось, краще не чекати. Треба вскривати двері.

— Я теж думаю, що якщо починати, то з цього, — погодився сержант. — Яка адреса? Де він живе?

— Привокзальна 48, квартира 86, — повідомив Friend Женя.

— Йдіть туди. Всі необхідні служби будуть викликані. Зустрічайте їх там, на місці, — розпорядився майор, даючи зрозуміти, що розмову завершено.

На «Super Blackbird» Маттеус і Friend Женя швидко дісталися до будинку Вадима. Під вечір стало ще більш задушливо, ніж у першій половині дня. Якби не зустрічний вітер, хоча й гарячий, у шоломах можна було задохнутися. Коли вони домчали, Friend Женя кинув коротко:

— Я зараз.

І піднявся до Вадима. Спустився він увесь у поті. Навіть руки його були вкриті потом.

— Тихо, як і вранці. Без змін.

По його інтонації Маттеус припустив, що Friend Женя не все сказав. Маттеус пильно глянув на нього.

— Що ще? — запитав він.

— Що ще? — повторив Friend Женя, питаючи самого себе.

— Ти ж не все сказав?

— Так. Не все.

— Тоді не мовчи, Жека. Я ж бачу, що ти не договориєш.

— А треба? Може, зачекаємо? Ситуація сама все прояснить.

— Ні, не будемо. Кажі, як є кажи.

З виразу його обличчя Маттеус зрозумів, що Friend Женя ще вагається, що йому зараз важко. Нарешті він почав:

— Якщо так... Ну, тоді... Не знаю, може, це мені видалося, може, в мене чуттєві галюцинації, але... Не знаю... Може, я помиляюся... Не хочеться в це вірити, одне слово...

Коли Friend Женя хвилювався, він ось так починав висловлювати свої думки. В такі хвилини йому треба було допомогти.

— Ти щось відчув? Запах?

Friend Женя важко видихнув.

— Так. Запах з квартири, Маттеус.